

Nr 632

Av herr Peterson, Eric Gustaf, angående efterlevnaden av vissa bestämmelser i hälsovårdsstadgan och i lokala ordningsstadgor.

Enligt 20 § andra stycket hälsovårdsstadgan skall vid brukande av bostadslägenhet tillses att sanitär olägenhet ej åsamkas närboende genom osnygghet, störande ljus och dylikt. Det ankommer på hälsovårdsnämnderna att övervaka efterlevnaden av stadgan. Överträdelse faller under allmänt åtal, och straffet är dagsböter.

I det i anslutning till allmänna ordningsstadgan utfärdade normalförslaget till lokal ordningsstadga har i 15 § intagits en föreskrift att mattor, möbler, sängkläder, gångkläder och dylikt ej må piskas eller på annat sätt befrias från damm så nära allmän plats att olägenhet för trafikant därigenom kan uppkomma. Förseelser straffas med böter.

Genom ovannämnda föreskrifter har således bl. a. avsetts att skapa ett skydd för såväl närboende som trafikanter emot vissa olägenheter som kan vållas av den som brukar bostadslägenhet. Jag vill emellertid, utan att ingå på någon bedömning av hur bestämmelserna i övrigt verkat, framhålla att skyddet åtminstone i ett avseende i praktiken icke motsvarar ens mycket blygsamma anspråk på effektivitet. Jag åsyftar härmed det mycket utbredda oskicket att på balkonger eller genom fönster damma av kläder, mattor och framför allt sängkläder m. m. eller genom skakning befria dem från allehanda slags skräp och avfall. De flesta av oss torde ha upplevt obehaget att i bostaden, på balkongen, på spårvagns- eller busshållplatser eller vid promenad på gatan drabbas av följderna av denna form av »städning».

Att här angivna förfaranden strider emot gällande föreskrifter är uppenbart och har även bestyrkts vid kontakt med hälsovårdsnämnder. Det är emellertid ytterst sällsynt att förseelser av detta slag blir beivrade trots att de, i vart fall inom tätortsbebyggelse, är en omfattande och alldaglig företeelse med menliga följder för den allmänna trivseln och hygienien. En starkt bidragande orsak härtill är att för lagförande kräves en rätt omständlig procedur inför domstol med allt vad detta innebär i fråga om partsinställelser, bevisning angående uppkommen sanitär olägenhet m. m. trots att det i allmänhet gäller helt uppenbara förseelser.

Jag finner mot bakgrunden av det ovan anförda angeläget att frågan om åtgärder som är möjliga att vidtaga för att råda bot på här angivna missförhållanden uppmärksammas. Jag vill även framhålla det principiellt betänk-

liga i att gällande föreskrifter opåttalt kan överträdas på det flagranta sätt som här är fallet. Det är självfallet inte möjligt för mig att överblicka hit-hörande problem på sådant sätt att jag kan förorda den ena eller andra åtgärden som den mest lämpliga. Jag vill därför inskränka mig till att nämna några exempel på frågor som kan böra övervägas.

En möjlighet är naturligtvis en skärpt tillämpning av de regler som nu gäller. Hittills gjorda erfarenheter talar emellertid för att de praktiska förutsättningarna för ett förenklat förfarande, t. ex. i form av bötesföreläggande av den art som nu tillämpas för bl. a. felparkering av bilar och vissa förseelser av gångtrafikanter, kan förtjäna att övervägas. En annan möjlighet synes vara föreläggande av vite vid upprepad överträdelse av bestämmelserna. En energisk propaganda för bättre laglydnad och större hänsynstagande i dessa angelägenheter torde också kunna få en viss effekt. Jag vill i sammanhanget vidare erinra om att medicinalstyrelsen har att efter samråd med berörda myndigheter till ledning för hälsovårdsnämnderna meddela dem råd och anvisningar.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om översyn av möjligheterna att åstadkomma bättre efterlevnad av vissa bestämmelser i hälsovårdsstadgan och de lokala ordningsstadgorna.

Stockholm den 26 januari 1967

Eric G. Peterson (fp)